

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Co/446/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7613207987
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Duditš
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2014:7613207987.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Duditša a sudkýň JUDr. Dany Ferkovej a JUDr. Evy Feťkovej v právnej veci žalobkyne: J. U., Q.. XX.XX.XXXX, U. T. H., Y. XXX/XX, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom v Košiciach, Ľudová 14, IČO: 47 234 466, proti žalovanej: Rapid life životná poisťovňa, a.s., so sídlom v Košiciach, Garbiarska 2, IČO: 31 690 904, zastúpenej JUDr. Gabrielom Gulbišom, advokátom so sídlom v Košiciach, Boženy Němcovej 22, v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 24.06.2013 č.k. 6C/152/2013-110 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalovaná je povinná nahradiť žalobkyňi trovy odvolacieho konania vo výške 67,88 eur a tieto uhradiť k rukám Advokátskej kancelárie JUDr. Peter Rybár s.r.o., so sídlom v Košiciach, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len „súd prvého stupňa“) rozsudkom zo dňa 24.06.2013 č.k. 6C/152/2013-110 zrušil rozsudok Arbitrážneho súdu Košice, Alžbetina 41, Košice vydaný v konaní vedenom pod sp.zn. 2C/1384/2012 zo dňa 19.01.2012. Odložil vykonateľnosť tohto rozhodcovského rozsudku až do právoplatnosti skončenia konania. Žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi trovy konania na účet jej právneho zástupcu vo výške 429,89 eur do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

Súd prvého stupňa po vykonanom dokazovaní a po právnom posúdení veci podľa § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 až 3, § 53 ods. 4 písm. r), ods. 5 Občianskeho zákonníka, § 40 ods. 1, § 43 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní dospel k záveru, že žaloba, ktorou sa žalobkyňa domáhala zrušenia rozhodcovského rozsudku, je dôvodná. V súvislosti s námietkami žalovanej, že konanie o zrušenie rozhodcovského rozsudku nie je spotrebiteľským sporom a že podlieha poplatkovej povinnosti súd prvého stupňa ustálil, že v danej veci ide o spotrebiteľský spor vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorá bola uzavretá medzi dodávateľom (žalovanou) a žalobkyňou ako spotrebiteľkou, t.j. fyzickou osobou, ktorá zmluvu neuzatvárala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Súd prvého stupňa sa nestotožnil s tvrdením žalovanej, že je daná prednosť kompetencie rozhodcovského súdu pred súdom všeobecným, keďže rozhodcovské konanie začalo skôr s poukazom na § 106 ods. 1, 3 O.s.p., a že táto skutočnosť zakladá dôvod pre zastavenie alebo prerušenie konania do konečného rozhodnutia rozhodcovského súdu. Z rozhodcovského spisu súdu prvého stupňa nevyplývalo, žeby žalobkyňa podala odpor voči rozhodcovskému rozsudku ako opravný prostriedok, naopak v zákonnej lehote podala na všeobecnom súde návrh na zrušenie rozhodcovského rozsudku. Dôvod pre prerušenie konania v zmysle § 106 O.s.p. by bol daný len vtedy, ak by bol súčasne uplatnený

nárok na rozhodcovskom súde a na všeobecnom súde, čo nie je daný prípad. Nemožno zamieňať konanie o zrušenie rozhodcovského rozsudku s následným konaním pred súdom po jeho zrušení. Po preštudovaní poisťnej zmluvy vrátane Všeobecných poisťných podmienok (ďalej len „VPP“), v ktorých bola zakomponovaná rozhodcovská doložka dospel k záveru, že táto nebola osobitne dojednaná. Rozhodcovská doložka sa stala totiž súčasťou VPP, bola písaná drobným písmom a bežný spotrebiteľ pri podpise poisťnej zmluvy nebol schopný podrobne tieto podmienky preštudovať a pochopiť ich. Samotná žalobkyňa uviedla, že podpísala len predložené dokumenty písané drobným písmom a jednoducho nemala šancu ich prečítať. Sprostredkovateľom bola upozornená, kde má dokumenty podpísať a žiadnym spôsobom jej nebolo vysvetlené, že v prípade sporu medzi zmluvnými stranami bude rozhodovať rozhodcovský súd a čo to znamená. Na závere súdu prvého stupňa, že rozhodcovská doložka nebola osobitne dojednaná, nezmenil nič ani argument žalovanej, že žalobkyňa podpísala osobitné dojednania vyznačené tabuľkou na podpis. Na základe týchto zistení súd prvého stupňa dospel k záveru, že rozhodcovská doložka je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Rozhodcovskú doložku robí neplatnou aj tá skutočnosť, že jej obsah je v rozpore s ust. § 8 ods. 1 a § 12 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z., nakoľko v rozhodcovskej doložke je uvedené, že spory sa budú riešiť pred stálym rozhodcovským súdom, ktorý však nebol určený, a preto nie je možné ustáliť, že sa zmluvné strany podrobili predpisom alebo rokovaciemu poriadku súdu. Tieto dojednania sú preto neurčité a nejasné, ide tiež o neprijateľné zmluvné dojednanie, a z toho dôvodu neplatné. Zároveň súd prvého stupňa dospel k záveru, že je naplnený aj dôvod podľa § 40 ods. 1 písm. j) zákona č. 244/2002 Z.z., nakoľko rozhodcovským rozsudkom boli porušené aj práva na ochranu spotrebiteľa. Poisťovňa, ktorá je právnickou osobou a podniká v oblasti poisťovníctva berie na seba klady a zápory podnikania, teda podnikateľské riziko a toto nemôže zmluvnými dojednaniami prenášať na plecia spotrebiteľa - poistníka. Zmluvné dojednanie, uvedené v časti XVII ods. 7a VPP z 21.05.2007, podľa ktorého sa zosobňuje poistníkovi pohľadávka vo výške vyplatenej províznej odmeny za sprostredkovanie sprostredkovateľovi po zániku poisťného vzťahu je porušením práv na ochranu spotrebiteľa. Pokiaľ právny zástupca žalobcu (správne právny zástupca žalovanej - poznámka odvolacieho súdu) požiadal mailovým podaním z 24.06.2013, teda v deň pojednávania, ktoré mal súd k dispozícii až po pojednávani o spojenie vecí, vedených pod sp.zn. 6C/152/2013 a sp.zn. 8C/153/2013 na spoločné konanie z dôvodu hospodárnosti konania súd prvého stupňa uviedol, že nebol daný dôvod pre spojenie týchto vecí, nakoľko ide o rôzne osoby, ktorých sa týkajú poisťnej zmluvy a veci napadli do senátov dvoch rozdielnych zákonných sudcov. Pokiaľ v tej súvislosti právny zástupca žalovanej požiadal o ospravedlnenie neúčasti na pojednávani, nebol daný dôvod pre odročenie pojednávania, preto súd pojednával v neprítomnosti riadne predvolaného právneho zástupcu žalovanej. V súlade s ust. § 40 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z. sa súd prvého stupňa stotožnil s dôvodmi žalobkyne pre odklad vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku a s poukazom na odôvodnenie rozhodnutia vo veci samej odložil vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku tak, ako vyplýva z výrokovej časti rozsudku.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a neúspešnú žalovanú zaviazal na náhradu trov konania úspešnej žalobkyne, spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia. Tie priznal v zmysle vyhl. č. 655/2004 Z.z., a to odmenu za 4 úkony právnej služby (príprava a prevzatie zastúpenia, podanie žaloby, vyjadrenie zo dňa 15.05.2013 a účasť na pojednávani dňa 24.06.2013) 4 x 60,07 eur a režijný paušál 4 x 7,81 eur. Priznal aj hotové výdavky titulom náhrady za stratu času, za cestu na pojednávanie do Košíc zo Spišskej Novej Vsi a späť 8 x 13,01 eur a cestovné vo výške 54,29 eur. Spolu žalobkyňi priznal trovy konania vo výške 429,89 eur.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podala odvolanie žalovaná z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. a), c) a f) O.s.p. a odvolaciemu súdu navrhla, aby rozsudok vo všetkých jeho výrokoch zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Podľa názoru žalovanej rozhodcovská doložka, dojednaná medzi zmluvnými stranami je platná, pretože bola jednak individuálne dojednaná a v súlade s ňou a stanovenými podmienkami vo VPP rozhodoval stály rozhodcovský súd, určenie ktorého bolo v súlade s dojednaniím medzi oboma stranami v článku XV VPP z 21.05.2007. Žalovaná poukázala na ďalšiu podľa nej rozhodujúcu skutočnosť, a to že ku dňu 29.01.2011 došlo k zániku poisťnej zmluvy č. 4203700268 v dôsledku žiadosti žalobkyne, doručenej žalovanej dňa 02.08.2011 s preplatkom poisťného. Túto skutočnosť mal vziať súd do úvahy, keďže dlhodobý poisťný vzťah ukončila z vlastnej iniciatívy žalobkyňa, pokiaľ túto zmluvu zrušila v 3. roku trvania záväzku. Pohľadávka žalovanej, spočívajúca vo vymáhaní nákladov ňou vynaložených na uzavretie poisťnej zmluvy bola platne dohodnutá a preto ju

žalovaná vymáhala žalobou zo dňa 02.01.2012 podanou na rozhodcovskom súde. Ušlo pozornosti súdu, že pohľadávka pozostáva jednak z výšky províznej istiny a jednak z tzv. alfa nákladu - obstarávacieho nákladu, ktorý je rozpočítaný po celú dobu trvania poistenia (18 rokov) a tento je vyšší než „provízny náklad.“ Rozhodcovská doložka ako hmotnoprávny úkon bola obsiahnutá v osobitnej súčasti VPP v tzv. osobitných zmluvných dojednaniach č. 01/2007, túto si obe zmluvné strany individuálne dojednali. Vytkla súdu prvého stupňa, že nesprávne vyhodnotil dôkazy predložené žalovanou a pre účely rozhodnutia vo veci nevyžiadal ani príslušný rozhodcovský spis. Rozhodcovský rozsudok nadobudol právoplatnosť, keďže žalobkyňa ho nenapadla odporom ako opravným prostriedkom. Poukázala na nález Ústavného súdu ČR sp.zn. I. ÚS 3227/07 z 08.03.2011, podľa ktorého nie je dôvod pochybovať, žeby v rozhodcovskom konaní neboli naplnené podmienky vyplývajúce zo spotrebiteľskej ochrany na európskej úrovni. Súd prvého stupňa sa nezaoberal otázkou právnej nárokovateľnosti pohľadávky vo výške 196,40 eur podľa čl. XVII bod 7a VPP, pričom ide o podstatnú skutočnosť pre rozhodnutie. O tejto pohľadávke totiž doteraz nebolo rozhodnuté. Napadnutým rozhodnutím s konečnou platnosťou bol upretý prístup žalovanej ku spravodlivosti na uplatnenie zmluvného nároku zo zaniknutej poisťovnej zmluvy, nakoľko bez existencie ďalšieho výroku súdu prvého stupňa o pokračovaní konania o merite sporu s poukazom na § 43 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z.z. žalovaná už nebude mať možnosť domôcť sa svojich nárokov a nebude mať právny nástroj na vymáhanie inak oprávnenej pohľadávky od žalobkyne. O trovách konania bude možné rozhodnúť až po konečnom rozhodnutí vo veci samej. V súvislosti s individuálne dojednanou a platnou rozhodcovskou doložkou a VPP z 21.05.2007 žalovaná poukázala na stabilizovanú judikatúru Ústavného súdu SR v zmysle ktorej nedeliteľnou súčasťou princípov právneho štátu, zaručeného podľa § 1 Ústavy SR je princíp právnej istoty. Podľa názoru žalovanej súd prvého stupňa nesprávne vyhodnotil aj postup a rozhodovanie rozhodcovského súdu v skrátenej forme konania, v rámci ktorého nejasne konštatoval, čím mal tento porušiť aj predpisy na ochranu spotrebiteľa. Žalobkyňa mohla využiť opravný prostriedok smerujúci k automatickému zrušeniu rozhodcovského rozsudku a tak sa domôcť vykonania riadneho konania pred rozhodcovským súdom. Poukázala na tú skutočnosť, že Ústavný súd SR v obdobnej veci rozhodnutím zo dňa 10.07.2013 sp.zn. II.ÚS 499/2013 zrušil uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2Cdo/5/2012 zo dňa 31.01.2012 a vrátil vec na ďalšie konanie pre porušenie ústavných práv sťažovateľa. Táto vec sa dotýkala posudzovania identickej rozhodcovskej doložky ako v prejednávanej veci. V tej súvislosti poukázala na tlačovú informáciu Ústavného súdu SR pod č. SII/24/2013 zo dňa 10.07.2013. Súčasne poukázala na to, že v tejto tlačovej informácii je uvedená ďalšia informácia o prijatí dvoch ústavných sťažností vedených pod sp.zn. II. ÚS 382/2012.

Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu navrhla rozsudok potvrdiť ako vecne správny a uplatnila trovy odvolacieho konania. Znenie rozhodcovskej doložky absolútne nesvedčí o vysvetlení obsahu a jej následkoch žalobkyne. Navyše rozhodcovská doložka znemožnila žalobkyne zvoliť si spôsob riešenia prípadného sporu a nútila ju v prípade sporu a sporných nárokov podrobiť sa výlučne rozhodcovskému konaniu. Navyše rozhodcovská doložka nešpecifikovala ani osobu rozhodcu a nebol dohodnutý ani postup jeho dodatočného určenia v zmysle § 8 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z.z., preto ide o neurčitý právny úkon, ktorý je neplatný a v rozpore s ustanoveniami zákona č. 244/2002 Z.z. Charakterom rozhodcovských doložiek sa zaoberal aj Najvyšší súd SR v konaniach vedených pod sp.zn. 3Cdo/1/2012, 5Cdo/61/2012 a 6Cdo/13/2013, ktorý sa stotožnil s argumentáciou žalobkyne o tom, že táto nebola individuálne dojednaná. V súvislosti s rozhodnutím Ústavného súdu ČR, na ktoré poukázala žalovaná v odvolaní uviedla, že jeho závery sú prípustné iba za predpokladu, že podmienky ustanovenia rozhodcu a dohodnuté podmienky procesného charakteru budú účastníkom konania garantovať rovnaké zaobchádzanie, čo nie je daný prípad. K ďalším odvolacím námietkam uviedla, že v danej veci sa nekoná o samotnom nároku, ale o splnení podmienok v zmysle zákona č. 244/2002 Z.z. Na to, aby súd prvého stupňa po právoplatnosti rozsudku, ktorým sa zrušil rozhodcovský rozsudok mohol a mal pokračovať v konaní vo veci samej sa nevyžaduje osobitné rozhodnutie. Nakoniec poukázala na to, že poisťovná zmluva ani VPP neobsahujú údaj o tom, v akej výške by mal provízny náklad byť uhradený, preto tieto dojednania sú neplatné pre ich neurčitosť podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ale taktiež pre rozpor s dobrými mravmi podľa § 39 Občianskeho zákonníka. V súvislosti s tlačovou informáciou, ktorú uviedla žalovaná poukázala na to, že nie je jasné, akým spôsobom sa predmetné rozhodnutie dotýka tejto veci.

Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie žalovanej bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O.s.p. v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 212 ods. 1, 3 O.s.p. z hľadísk uplatnených

odvolacích dôvodov (§ 205 ods. 2 písm. a), c) a f) O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovanej nie je možné vyhovieť.

Rozsudok je vo výroku o zrušení rozhodcovského rozsudku, ale aj vo výroku o odložení vykonateľnosti tohto rozhodcovského rozsudku vecne správny, preto ho odvolací súd podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 10.04.2014 o 09.50 hodine v pojednávacej miestnosti číslo dverí 221, II. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 03.04.2014 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 156 ods. 1, 3 O.s.p.

Žalovaná namieta odvolacie dôvody podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a), c) a f) O.s.p., t.j. že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1, súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

Rozhodnutiu súdu nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, alebo, žeby na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia, alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil. Rozsudok nie je ani nepreskúmateľný a nedošlo ani k iným vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.

Súd prvého stupňa vykonal vo veci všetky dôkazy potrebné pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 132 O.s.p., z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, preto odvolací súd rozsudok ako vecne správny podľa ust. § 219 O.s.p. potvrdil.

Správne, podrobné, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Odvolacie námietky žalovanej nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

Súd prvého stupňa na základe výsledkov vykonaného dokazovania dospel k správnej závere o splnení zákonných podmienok pre zrušení rozhodcovského rozsudku v zmysle ust. § 40 ods. 1 písm. c) a j) zákona č. 244/2002 Z.z., lebo rozhodcovská doložka, ktorá mala založiť právomoc rozhodcovského súdu je neplatná, keďže správne bola vyhodnotená ako neprijateľná zmluvná podmienka a súčasne tým, že pri rozhodovaní boli porušené všeobecne záväzné právne predpisy na ochranu práv spotrebiteľa. Tieto svoje právne závery súd prvého stupňa podrobne odôvodnil, odvolací súd konštatuje správnosť týchto dôvodov a s týmito sa stotožňuje.

Nedôvodná odvolacia námietka žalovanej, že súd prvého stupňa sa neoboznámil s obsahom rozhodcovského spisu, na vec sa vzťahujúceho. Na pojednávaní dňa 24.06.2013 totiž súd prvého stupňa oboznámil obsah pripojeného spisu arbitrážneho súdu sp.zn. 2C/1384/2012, ktorý v kópii je obsiahnutý aj na čl. 46 a nasledujúcich spisu. Pri rozhodovaní vo veci súd prvého stupňa vychádzal aj z tohto dôkazu.

Nárok, o ktorom bolo rozhodnuté rozsudkom arbitrážneho súdu Košice zo dňa 19.01.2012, sp.zn. 2C/1384/2012 žalovaná opiera o zmluvné dojednanie, ktoré súvisí s poisťovnou zmluvou, uzavretou medzi

účastníkmi konania dňa 28.04.2008, ktorá je jednoznačne zmluvou spotrebiteľskou, keďže napĺňa všetky znaky podľa § 52 ods. 1, 3, 4 Občianskeho zákonníka, účinného v čase uzavretia zmluvy. Vo vzťahu k odvolacím námietkam niet pochyb o tom, že poistnú zmluvu uzavrela žalovaná, ktorá pri poskytovaní poistenia vystupovala v rámci svojej podnikateľskej činnosti ako dodávateľ a žalobkyňa vystupovala ako fyzická osoba, ktorá zabezpečovala svoje potreby, teda ako spotrebiteľ. Súčasne išlo o štandardnú formulárovú zmluvu, keďže daný zmluvný vzťah sa riadil aj obsahom zmluvných dojednaní, obsiahnutých vo VPP, ktoré sa stali súčasťou zmluvy, a ktoré spĺňajú všetky znaky zmluvy formulárovej.

Preto súd prvého stupňa pri posudzovaní platnosti rozhodcovskej doložky túto správne skúmal aj z pohľadu ochrany spotrebiteľa a správne uzavrel aj neprijateľnosť a tým aj neplatnosť preskúmvanej rozhodcovskej doložky.

V prejednávanej veci žalobkyňa dôvodne spochybnila platnosť rozhodcovskej doložky, keďže táto nebola individuálne dojednaná a spôsobila nevyváženosť v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech žalobkyne ako spotrebiteľky (§ 53 ods.1 Obč. zákonníka).

Rozhodcovská doložka, tak ako bola zakomponovaná vo VPP splynula s ostatnými poistnými podmienkami, jej obsah spotrebiteľ nemohol žiadnym spôsobom ovplyvniť a ani sa s ním dôsledne oboznámiť. Aj keď rozhodcovská doložka bola vo VPP zvýraznená v tabuľke a označená ako „osobitné zmluvné dojednania“ možno jednoznačne uzavrieť, že fakticky splynula s ostatnými poistnými podmienkami, keďže nasledovala ako pokračovanie predtlačeneho formulára v neprehľadnom texte, písanom drobným písmom, a tiež bola podpísaná v rovnaký deň ako VPP, preto správne uzavrel súd prvého stupňa, že rozhodcovská doložka nebola individuálne dojednaná. Žalovaná v konaní nepreukázala ani tú skutočnosť, že žalobkyňa mohla jej uzavretie vylúčiť, resp. zmeniť obsah tohto zmluvného dojednania, pričom dôkazné bremeno v tomto smere zaťažovalo žalovanú (§53 ods.3 Obč. zákonníka). Nemožno opomenúť ani tú rozhodujúcu skutočnosť, že výslovne v rozhodcovskej doložke bolo odkázané na čl. XV VPP, ktoré sa jednoznačne stali súčasťou poistných podmienok.

Svojím obsahom a formou rozhodcovská doložka z dôvodov vyššie uvedených spôsobila nevyváženosť práv a na povinností zmluvných strán v neprospech žalobkyne ako spotrebiteľky.

Navyše išlo o rozhodcovskú doložku, ktorá zakotvila výlučnú právomoc rozhodcovského súdu vec prejednať, čo taktiež zakladá dôvod jej neprijateľnosti podľa § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka. Odvolací súd sa stotožňuje aj s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvého stupňa, ktorými poukázal na neurčitosť dojednania rozhodcovského súdu, opraveného danú vec prejednať a z tohto dôvodu aj jeho neplatnosť.

Neplatná rozhodcovská doložka nemôže založiť právomoc rozhodcovského súdu na konanie a rozhodnutie a súčasne je dôvodom pre zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z.z. Už samotný tento dôvod zakladá dôvodnosť nároku, preto skúmanie ďalšieho dôvodu podľa § 40 ods. 1 písm. j) zákona č. 244/2002 Z.z. je bez právneho významu, aj keď odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, že aj tento dôvod neplatnosti je v danej veci daný.

Úvahy žalovanej, že zásadný vplyv na rozhodnutie mala mať skutočnosť, že k ukončeniu zmluvného vzťahu z poistnej zmluvy došlo z iniciatívy žalobkyne, nie sú opodstatnené. Pre skúmanie platnosti rozhodcovskej doložky je totiž právne irelevantné, z koho iniciatívy došlo k ukončeniu zmluvného vzťahu.

Otázky právnej nárokovateľnosti a skúmanie dôvodnosti samotnej pohľadávky žalovanej voči žalobkyni vo výške 196,40 eur bude predmetom konania pred súdom po právoplatnom zrušení rozhodcovského rozsudku tak, ako vyplýva z úst. § 43 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z.z. a pre jeho aplikáciu nie je ani

potrebné, aby súd vo výroku rozsudku vyslovil, že po právoplatnosti konania o zrušenie rozhodcovského rozsudku bude pokračovať v konaní, keďže ide o dôsledok, predpokladaný zákonom.

Pokiaľ ide o námietky žalovanej týkajúce sa rozhodnutia Ústavného súdu SR v súvislosti s posudzovaním rozhodcovskej doložky, ktorého sa mala týkať tlačová informácia, jej obsah nie je odvolaciemu súdu známy, rovnako ani znenie rozhodnutia, ktoré doposiaľ nebolo zverejnené. Odvolaciemu súdu sú však známe iné uznesenia Ústavného súdu SR, ktorými boli sťažnosti odmietnuté (III ÚS 433/2013.23, III ÚS 455/2013-16, I ÚS 675/2013-23 a iné) a v ktorých Ústavný súd SR zaujal názor, že vec vedená pod sp.zn. II ÚS 499/13 z 10.07.2013 nemá účinky záväzného aplikačného pravidla.

Správne postupovala žalobkyňa, pokiaľ v lehote 30 dní od doručenia rozhodcovského rozsudku v zmysle § 41 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z.z. sa žalobou domáhala zrušenia rozhodcovského rozsudku z dôvodov vymedzených v zákone, pričom takýmto postupom nebráni ani úprava rokovacieho poriadku arbitrážneho súdu a prejednanie veci v tzv. skrátenom konaní, alebo tá skutočnosť, že v zmysle rokovacieho poriadku žalobkyňa odpor voči napadnutému rozhodnutiu nepodala. V tej súvislosti odvolací súd dodáva, že právna úprava zákona č. 244/2002 Z.z. neumožňuje odvolanie voči rozhodcovskému rozsudku, keďže rozhodcovské konanie je jednoinštančné. Pokiaľ by teda účastník nepodal v lehote 30 dní od doručenia rozhodcovského rozsudku žalobu o jeho zrušenie, rozsudok by sa stal právoplatným a vykonateľným. Tento rozsudok by sa zároveň stal aj exekučným titulom. Odvolací súd v tejto súvislosti taktiež poukazuje na rozporný obsah poučenia predmetného rozhodcovského rozsudku, ktorý na jednej strane obsahuje poučenie o možnosti podať voči rozhodnutiu odpor a súčasne obsahuje konštatovanie, že rozhodcovský rozsudok nie je preskúmateľný iným rozhodcom ani iným orgánom. Obsahom poučenia je pritom aj možnosť domáhať sa jeho zrušenia žalobou v zmysle § 40 ods. 1 písm. a) až j) v spojení s § 41 zákona č. 244/2002 Z.z.

Nakoniec odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa sa nedopustil ani procesného pochybenia pokiaľ vo veci rozhodol na pojednávaní dňa 24.06.2013 v neprítomnosti právneho zástupcu žalovanej v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p., keďže dôvod, pre ktorý žiadal odročiť pojednávanie právny zástupca žalovanej, a ktorým bol návrh na spojenie vecí, nie je dôležitým dôvodom pre odročenie pojednávania.

Z dôvodov vyššie uvedených je aj úvaha súdu prvého stupňa o odložení vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku správna a v súlade s § 4 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vrátane o výroku o trovách konania ako vecne správny.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. Neúspešná žalovaná nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. Úspešná žalobkyňa, ktorej vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania tieto uplatnila, preto odvolací súd v súlade s vyhl. č. 655/2004 Z.z. priznal žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania, spočívajúcich v trovách v právneho zastúpenia, a to odmenu za vyjadrenie k odvolaniu vo výške 60,07 eur a režijný paušál vo výške 7,81 eur, spolu vo výške 67,88 eur. V súlade s § 149 ods. 1 O.s.p. trovy konania zaviazal žalovanú uhradiť k rukám právneho zástupcu žalobkyne.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.